

Двайсет и трета глава

След като Инко Нитс напуска стаята на Миро и Драгица, в нея влиза Винко Станс.

- Радвам се, че се настанихте добре – казва Винко Станс. - Започнахте ли вече да се запознавате с документацията?

- Най-добре да ни обясниш как да се запознаваме с тази документация – казва Миро. - Тази техника нещо не ми е позната.

- Докосваш дясната горна част на екрана – обяснява Винко Станс. - После, след като на екрана се появят менютата, докосваш в лявата горна част на екрана ето този знак.

- Буквата „слово“! - възкликва Миро. - Използвате още същата операционна система!

- За хиляда години доста се е променила, но по принцип е същата – отговаря Винко Станс.

- Тази, която използвам, много напомня на нея – казва Миро.

- Значи, ще ти бъде по-лесно – доволно се усмихва Винко Станс.

- ОК, давай по същество – подканва го Миро.

- Добре, ето тук, в тази папка, са документите, които трябва да проучите – посочва Винко Станс. - Като потупнеш леко два пъти върху файла, той се отваря със съответния софтуер. Например този видео файл ще се отвори с видео програмата, която се подразбира за него. Този текстов документ пък ще се отвори с програмата за разглеждане на текстови документи. В случая този документ е защитен срещу писане и не можете да го

редактирате.

- И да можеше, аз нямаше да мога – Миро набляга на „аз“, - защото нищо не разбирам. От тези ченгели и заврънкулки направо ми се завива свят. Защо не ми дадеш да разглеждам някой документ на китайски?

- В менюто има точка „Преведи“ - сочи Винко Станс и я докосва. - Ето, документът се преведе на старохърватски.

- Много удобно, няма що – ехидно подхвърля Миро.
- Не може ли на санскрит?

- Понеже този език се използва все още в Лонгадом, преводите на него са задължителни за системата и те са абсолютно точни – обяснява спокойно Винко Станс.

- Абсолютно точни? - възкликва Миро. - И ти перфектно говориш китайски.

- Да, абсолютно точни са – потвърждава с убедителен тон Винко Станс. - А китайски не говоря – нито перфектно, нито по какъвто и да било друг начин.

- Да, точно това исках да кажа – кима Миро. - По същия начин е абсолютно точен и превода.

- Не те разбрах – гледа го Винко Станс с недоумение.

- Чак пък толкова! - махва с ръка Миро. - Искам да кажа, че не вярвам компютърният превод да е абсолютно точен.

- Той не е като земния – казва Винко Станс.

- Че какъв е земният? - пита Миро.

- Недостатъчно точен – обяснява Винко Станс. -

Често не разбираем, а най-често смешен.

- Точно това исках да кажа! - кима Миро. - И за твоя абсолютно точен превод.

- Той не е мой – защитава се Винко Станс. - Това е програма на повече от хиляда години.

- И още хиляда няма да й стигнат на тази програма – казва Миро. - Езикът се развива. Наборът от данни се променя, променят се правилата, значенията, съчетанията, словообразуването. Постоянно трябва да се обновява. Кой ще си играе?

- В нашата система това става автоматично с интелигентен софтуер – обяснява Винко Станс.

- Интелигентен софтуер! - възкликва Миро. - Браво! Значи този софтуер знае какво е новото значение на някоя дума или как се е променило някое граматично правило?

- Постоянно следи текстовете в нашите глобални мрежи и по този начин се самоактуализира – продължава Винко Станс. - Всички нови значения се откриват в контекста и се правят не стотици или хиляди, а милиони сравнения. Освен това този софтуер постоянно прави проучвания за нови ситуации в речта и ако не е в състояние да си отговори сам, консултира се с определени специалисти.

- Охо! Той направо ме изненадва! - вика Миро. - Той наистина бил много интелигентен, този софтуер! Щом може да прецени кога и какво да пита. Ами за останалите случаи, за които не пита, как може да сме сигурни, че не се е самозаблудил?

- Не може да се самозаблуди – Винко Станс е категоричен.

- Не може? - чуди се Миро. - Че той ще излезе по-умен и от човек!

- В някои отношения наистина е по-умен – казва Винко Станс. - През всички тези години софтуерът е наблюдаван и усъвършенстван. Понякога логиката му отстъпва на чисто емпирични данни. Върху него са работили над два милиона програмисти.

- Два милиона! - възкликва Миро. - Че откъде се

взеха толкова много на куп?

- Постоянно върху системата работят около две хиляди програмисти – обяснява Винко Станс. - За хиляда години прави два милиона.

- Толкова труд! - чуди се Миро. - И като си помисли човек, че може да се окаже недостатъчен.

- Защо да е недостатъчен? - пита Винко Станс.

- Защото не съм сигурен, че преводът на тази система е абсолютно точен – заявява Миро. - За съжаление, не мога да проверя и докажа твърдението си, защото не знам и двата езика.

- Тогава откъде си толкова сигурен? - пита пак Винко Станс.

- Ами интуиция – разперва ръце Миро. - Нали знаеш, че съм преводач.

- В нашия свят се беше включил в групата на програмистите, която разработваше тази система – каза Винко Станс.

- Не знам за какво говориш – прекъсва го Миро. - Мисля, че знаеш мнението ми за теб и Инко Нйтс.

- Инко Нитс – поправя го Винко Станс.

- Е, не се ли убеди, че наистина е „нйтс“? - пита го Миро. - Само като види Драгица и става „нйтс“.

- Точно затова дойдох – казва Винко Станс. - У нея има нещо негово. Трябва да ми го даде.

- Не-е! - обажда се Драгица. - На мен ми харесва и ще си го задържа.

- Нали знаеш, че не трябва да вземаш чужди неща? - пита я Винко Станс.

- Първо, това не е чуждо нещо! - заявява Драгица. - С това нещо той ме нападна в Загреб и ме зашемети.

Извърши насилие над мен и можеше да ме убие. Тъй като това нещо е опасно в неговите ръце, бях принудена да му

го конфискувам. Вече не е негово.

- Виж, Драгица – внимателно започва Винко Станс.

- Не оспорвам това, че срещу вас е приложена сила. Това обаче се разрешава от процедурата.

- Виж какво, драги ми Винко Станс – Драгица слага ръцете си на кръста и заема заплашителна поза. - За мен няма процедура, която да разрешава извършване на насилие срещу мен. Мое право е да взема мерки и да се защита, ако никой не може да го направи!

- Добре – отстъпва Винко Станс. - Надявам се да не прилагаш и ти сила.

- Единственото нещо, което искам, е да се върна у дома – казва Драгица. - И то веднага!

- Единственият дом, който имаш, е в Лонгадом – заявява Винко Станс.

- Стига си ме баламосвал, а направи нещо да се върна в моето „у дома“! - Драгица става по-нетърпелива.

- Добре – вдига рамене Винко Станс. - Моля ви само да прочитате документацията, за която ви споменах.

След тези думи Винко Станс излиза от стаята.

